

[Ministeren for skatter og afgifter]

de på fire år, fra 1986 til 1989. Den skal i store træk omfatte følgende ændringer i skattesystemet:

- a) Statsskatteskalaens nuværende proportionalsskattestræk, der i 1984 standser ved en skattepligtig indkomst på 108.200 kr., forlænges gradvis, til det i 1989 når op på ca. 160.000 1984-kroner. Samtidig bortfalder andet skalatrin gradvis, dels som følge af det længere proportionalsskattestræk, dels fordi undergrænsen for det nuværende tredje trin sænkes fra 179.000 kr. til 160.000 kr. Herved ændres den nuværende tretrinsskala til en totrinsskala.
- b) En gradvis forhøjelse af personfradragene i løbet af tre år, fra 1986 til 1988.
- c) En delvis flytning af skattebyrden bort fra indkomsten og over på forbruget ved at forhøje momsprocenten med 1 procentpoint i hvert af de tre år, 1986-88, hvor personfradragene forhøjes. I forbindelse med momsforhøjelsen gennemføres sociale kompensationer.
- d) Grundlaget for indkomstskatten udvides bl.a. gennem fradragssanering.

De skitserede nedsættelser af indkomstskatten vil for det første give alle personer, hvis indkomster er så høje, at de fuldt ud kan udnytte de forhøjede personfradrag, skattelettelser, der år for år udgør samme beløb på alle indkomstrin. For det andet vil den gradvise forlængelse af det første, lange trin i statsskatteskalaen, det såkaldte proportionalsskattestræk, bevirke, at indkomstskatten til staten nedsættes for alle personer, hvis skattepligtige indkomster overstiger 108.200 1984-kroner. De største nedsættelser både beløbsmæssigt og procentvis vil fremkomme ved skattepligtige indkomster på ca. 160.000 1984-kroner.

For skatteydere med skattepligtige indkomster på 179.000 1984-kroner og derudover vil nedsættelsesbeløbene hvert år være ens på alle indkomstrin, således at de procentvise skattelettelser bliver mindre, jo højere den skattepligtige indkomst er.

Denne del af reformen vil, når den er fuldt gennemført, bevirke, at ca. 8 pct. af de skattepligtige eller ca. 350.000 personer beskattes med ca. 73 pct. af de sidst tjente kroner. Ca. 1 million skattepligtige vil være helt fri for at betale indkomstskat, fordi deres skattepligtige indkomst er mindre end per-

sonfradraget, ca. 200.000 skal kun betale kommuneskatter, og ca. 2,7 millioner der skal betale skat til både stat og kommune, vil få skatten af hele deres indkomst ud over personfradraget beregnet med samme procent, den såkaldte proportionalsskatteprocent.

En del af de nævnte nedsættelser i indkomstskatten vil blive opvejet af merudgifter til højere moms. For de fleste personer vil nettoresultatet blive lavere skatter og afgifter. For nogle vil de samlede skatter og afgifter blive forøget. Det gælder f.eks. for personer, hvis afgiftspligtige forbrug er særlig stort i forhold til den skattepligtige indkomst, og for de fleste skatteydere med høje skattepligtige indkomster og med afgiftspligtigt forbrug, der i fireårsperiodens sidste år ligger på omkring 290.000 kr. Desuden vil personer med skattepligtige indkomster, der er så lave, at de slet ikke eller kun delvis vil få fordel af de forhøjede personfradrag, blive ramt af omlægningen. Derfor skal momsforhøjelserne ledsages af sociale kompensationer i form af højere pensioner, bistand til børnefamilier og kontanthjælp.

I vedføjede bilag er der med udgangspunkt i et beregningseksempel redegjort for virkningerne af de forskellige ændringer i skattereglerne.

V. Samspil mellem skat og offentlige ydelser

En række overførselsindkomster udmåles i forhold til socialindkomsten og den skattepligtige indkomst. Ved en socialindkomst over en bestemt størrelse aftrappes ydelsen eller bortfalder helt. En indtægtsstigning vil derfor i disse tilfælde betyde, at en ydelse bliver nedsat eller bortfalder. Virkningerne heraf er, at den enkelte borger, når ydelsen er aftrappet eller bortfaldet og skatten er betalt, i mange tilfælde bliver stillet, som om indtægten ikke var steget. Dette samspil mellem udmålingen af forskellige ydelser og beskættning af merindtægter tilskynder til arrangementer for at undgå aftrapning eller bortfald af ydelserne. Efter regeringens opfattelse må det anses for væsentligt, at der findes en løsning på dette samspilsproblem. Skatteministeren, socialministeren og boligministeren vil derfor nedsætte et udvalg, der skal søge frem til en løsning.

VI. Børnefamilierne